

MARIJIKIN OGRAČEK

VERSKO-VZGOJNIMESEČEN LIST ZA NAŠO MLADINO.

Namen lista je srca mladine napuniti z Marijinimi jakostmi i z čistimi dohodki podpreti sirotišnico Deteta Marije v Turnišči. Cena letno 4 D., na pos. naslov 5 Din. Vredn. Klakl Jožef, vp. pleb. v Črenšovcih, Slov. Krajina

DEVICA PREMILA,
NAJ NAŠA MLADINA
V OGRAČEKI TVOJEM
PRI TEBI SE ZBIRA!

P. Quadrupedani:

Kažipot za pobožne duše.

Pokorščina.

III.

8. Naša pokorščina bodi preprosta, friška, vesela, splošna. Bodi pokorščina preprosta — enostavna; ar si ne smeš vnogo premišlavati, nego se moreč vdati toj preprostoj i enostavnoj misli: Pokoriti se morem! Bodi friška; ar se pokoravaš Bogi. Bodi vesela; ar se nikdar ne znori, ki se pokorava Bogi. Bodi splošna; ar se pokorščina raztegne na vse, ka je ne grešno.

To je ta pokorščina, od štere sv. Francišek Saleški etak piše: „Z velkóv tolažbov me navdajaš, kda vidim, ka te düh pokorščine prešinja. Te düh je od vsega dragocenejši; to ti bo podpora v vsakoj nevoli i stiski. Ne gledaj komi se pokoravaš, nego glej za koga se pokoravaš! Tvoja oblüba se glasi Bogi, čeravno si jo včino pred človekom. Za Boga te prosim, ne dvoji nikdar v božoj pomoči! Če potreba tak želej, ti bo Bog angela posloa, ka ti nedo, nego bi te tak nehao, če se tak vdano pokoravaš. Preprüsti se teda popunoma njegovej očinskoj skrbi i previdnosti i v njega zavüpaš v vsakom tali.

9. Želeti pa je, ka je dühovni vodnik i oča, komi se pokoravaš, pun lübezni i modrosti, da je spameten i jakosten!

K tomü važnomü pitanju dostavlja sv. Francišek Saleški: „Kda je bilo zapovedano mladómü Tobiji, da se naj poda v Ragesba, je te odgovoro: „Ne poznam poti, po šteroj bi naj ta drišeo!“ Te pa idi — njemi odgovori oča — i si poišči zaneslivoga moža, ki te bo spremlao!“

Ravno to pravim tüdi tebi Filoteja — pobožna düša! Če ščeš popolnoma zanesljivo hoditi po poti, štera te naj pela k Bogi, poišči si zaneslivoga človeka, ki te bo vodo i ravnao. To je jako važno! Kakšteč boš iskao volo božo, ne boš hodo nikdar bole gvüšno, kak če boš hodo pot pokorščine, štero so klačili naši predniki i jo priporočali, — pravi bl. Avila. „Zaneslivi prijateo je velka pomoč — štemo v sv. Pismi — i če što to najde, najde velki kinč. Zvesti prijateo je lek za življenje; i bogáboječi ga bo najšeo“. Tisti — pravi Modrost — ki se Boga boji, to je, ki so ponizni i se trüdiyo za resnični dühovni papredeka. Ar je za tebe velike važnosti, Filotea, ka maš na poti življenja zaneslivoga voditela, zato goreče prosí Boga, ka ti pokaže moža — vodnika po svojem sv. Srci; nikdar pa ne dvoji, ar Bog bo skrbo za tebe tüdi, če bi Angela trbelo priskrbeti, kak mladómü Tobiji! — Tüdi mej ga bole za angela, kak za človeka; to je, če si ga najšeo, ne držl ga za človeka, ne vzemi njegovo znanje za človeka, nego za bože, štero ti po njem pošila sam Bog. Ar vse to, ka je v tvoj hasek, v zveličanje düše, njemi bo Bog razodeo. Zato ga tak moraš poslušati i bogati, kak angela. — Bodi odkritosrčen, vsem odrit i zvest; razodeni njemi vse očivesno, tak dobro, kak božno svojo naturo brez vsakoga prikriřanja. Ar samo tak se bo jačilo v teli vse dobro, hüdo pa se slabilo i se obračalo na dobro. — V stiskaj boš najšeo tolažbo; v blagostanji te bo včio zmernosti i reda. Bodi teda zavüpno vdan i pun spoštüvanja, tak, ka spoštüvanje naj ne vzeme zavüpanja, i zavüpanje te naj nikdar ne pripela do nespoštüivosti. Bodi s svo-

jim duhovnim vodnikom z zavüpanjom i s tistim spoštüvanjom, štéro mä hčerka do svojega očo i spoštüj ga s tistim spoštüvanjom, s šterim časti sin svojo mater. Z ednov rečjov, vajno prijateljstvo naj bo močno blagodejno, sveto i. za svetost; popolnost se prizadevajoče; popunoma duhovno i božel Bodi puno ljubavi, modrosti i čednosti! Če samo edno menjka od trej, je že nevarnost. Ponovno ti naračam: Prosi bože veličastvo, i če ga najdeš, se ga okleni. Drži se ga močno i ne išči drugoga, nego hodí po poti pokorščine preprosto, ponizno, vdanozavüpno. Bodi miren: tvoje potovanje (življenje) bo srečno!

10. Končno pripomnim, ka si lejko zvoliš ednoga duhovnika za spovednika i drugoga pa za vodnika. Francišek Saleški je vnogo vodo s. svojimi tanači i pismami, šterih pa je ne bio spovednik. „Duhovnomi vodniki razodenemo celo svojo dušo — pravi svetnik — spovedniki pa svoj greh. — Zato pa se več želej od vodnika, nego od spovednika.“ (Od pokorščine je konec.)

Govori za Mirijine družbenke.

Predrage sestre!

Ljubimo svoje bližnje, kakor sami sebe, česar nočemo, da bi drugi storili nam, tudi mi drugim ne storimo. To je prvo pravilo za ljubezen do bližnjega. Občujmo z bližnjim odkrito in prijazno. Kdor ljubi bližnjega zavoljo Boga, ta ljubi krščansko. Nikdar se ne prilizujmo, ampak naše srce naj gori v ljubezni do naših bližnjih, — tudi do naših sovražnikov. Kakor nas bo ljubila naša nebeška „Mati“, ko bo videla naša srca goreti v ljubezni do nje in do svojega bližnje! Kdor ljubi Marijo, bo ljubil tudi svojega sobrata in sosedo, a ne s hinavščino! „Gorje človeku, ki ima hinavsko srce in zlobne ustnice!“ Zato, drage sestre! Vračajmo hudo z dobrim! Ravnajmo se vse po teh besedah, nikdar pa se maščevati nad svojim sovražnikom, najsi v besedi ali pogledu. Ako leži krivica na naši strani, ga prosimo odpuščanja, če nas je pa bližnji razžalil, ne vračajmo s hudim, ampak storimo mu dobro za hudo, da bo spoznal, da naše srce ne zna vračati krivice. Kajti ljubezen se ne veseli krivice, a veseli se pa resnice. Taka naj bo tudi naša ljubezen do bližnjega. Ne mislimo in ne verujmo takoj, da je bližnji slab. Sodimo ga milo in zanesljivo. Brez potrebe nikdar ne govorimo o napakah drugih. Koliko žalosti in solz, je povzročilo: že krivično obsojanje in obrekovanje. Koliko sovraštva in dolgoletnih prepиров je povzročilo med sosedi, kateri so živeli prej v iskreni medsebojni ljubezni. Ena bridka beseda, drage sestre, izgovorjena zoper bližnjega, je bila že tisoče in tisočekrat vzrok strašnih umorov, med znanci, posebno med mladino se dandanes prigajajo grozni prizori, katerih vzrok je po večini nepremišljeno izgo-

vorjena beseda. Drage sestre! Rajši torej zagovarjajmo in opravičujmo svoje bližnje, kakor pa da bi jih grajale in obsojale. Bodimo krotke in prizaneslive, ako pa nam kedaj kdo kaj žalega stori, ali reče, bodimo mirne in odpustimo jim. Pozabimo vse! Podajmo mu roko v spravo, sploh skušajmo živeti z vsemi ljudmi v miru in slogi. Kajti sam Jezus pravi „Ne sodite, da ne boste sojeni!“ Odpustite, da se Vam bo odpustilo. Voljno prenašajmo napake drugih, saj imamo same mnogo takega na sebi, kar drugi težko prenašajo. Sebe sodimo trdo, druge pa milo. Prizadevajmo si, da bodemo vedno bolj podobno milostivi, dobrotljivi Devici Mariji. Da bodemo dobrega srca, da se bode mo z veselimi radovali, z jokajočimi žalostile, da bodemo revščino manjšale in srčne rane celile. Ta ljubezen nas bode delala vedno bolj podobne njemu, ki je sama ljubezen; tako se nam ne bo treba bati ničesar, srečne bode mo uživale v skupni ljubezni srečo drugih, v nesreči pa se zaupno ozirale navzgor, kjer biva, vsa naša sreča tega in večnega življenja. Predvsem pa povdarjam, drage sestre, ljubimo se med seboj, nikdar naj ne pride med nami do kakega spora, ali nesloge, saj smo hčerke vse ene Matere in Ona je ljubeča Mati nas vseh.

V iskreni sestriški ljubezni spleta j venec ljubezni naši najboljši Materi, tako da bo enkrat položen pred njen prestol, da bomo z njim dospeli k Njej ter tako dosegle — večno srečo, katere nam svet ne more nikdar dati. *Viktoriya Razlagova.*

Ka si vreden.

Ešče prle kak je Sin boži začno trpeti, je pokazao, kak za velko drži on življenje milosti v našoj duši. Njegov aldov na križnom drevi ma najmre samo tak za tebe pomen, če ti v svojoj duši očuvaš posvečujočo milost. Gospod je pa dobro vido, kak težko je to življenje milosti v duši očuvati. Da mam o telko sovražnikov, šteri bi nam te nezgrüntani zaklad radi vkradnoli i proti vsem neprijatelom našega zveličanja voditi boj, je težko. Človek se vtrüdi i bi v tom boji gvišno tüdi obnemogeo, če nam naš dobri Jezus ne bi poskrbo za vretino, iz štere vsakši lahko zajimle moč proti vsem napadom. Ta vretina je Jezus sam v Presvetom Oltarskom syestvi.

Düša, stoj i premisli! Neskončen Bog se ponizi do podo-be krüha. V njega se škrle, samo da bi nam bio v düševno hrano! — Če ščemo, da nam bo kakša hrana zaistino na hasek, mora biti tečno pripravlena. Kem bolša hrana, bole hasni. — Kakša je pa hrana za našo düšo? Sam Bog. Da naša düša lahko živi, da ne vmerje v borbi s sküšnjavami, da ne včini

smrtnoga greha, zato se je sam Bog ponüdo za hrano. Oh, kak draga, kak lepa mora biti posvećujoća milost, če je njena hrana neskončne vrednosti!

Kaj je zemeljsko bogastvo: čast, bogastvo, lepota v primeri s tvojov notranjov vrednočov? To so samo zvünešnjosti, štere pa tvoje istinske vrednosti ne spremenijo. Ti lahko postaneš profesor, veletrgovec, general, minister, predsednik države: ostaneš pa to, ka si — človek. Da pa zrasteš v nekaj več kak človeka, da postaneš nadčlovek, bože dete, potrebüješ pomoči. Ta pomoč je milost. Po njoj je človek spremenjeni, podignjeni do božega deteta. Postano si dedič nebes.

Prijatelj! Spoznao si pravo vrednost človekovo. Ali ostaneš pri starom? Ali se ne potrüdiš, da tüdi samomi sebi spraviš to nezgrüntano bogastvo, da tüdi samoga sebe podigneš do deteta božega? Edino tak boš meo juš do kralstva božega. Ne posvetne dobrine, za šterimi slepi svet beži, neso to cio naš. Ne daj se zapelati i tak samoga sebe oropati večnoga sijaja. Ne je vredno zamenjati ves posvetni blišč z večnim. Spoznali smo to istino. Zato pa skrbi, da boš meo sladko zavest v svojem srci: dete bože sam. V milosti posvećujočoj sam. To bodi tvoj ponos!

Najvekši boj.

Da bi meni što pomagao, ka lahko sam napravim? Ne! To bi bilo pod mojo čast. Sram bi me bilo. Ali pa da bi mi što kaj šenkavao tüdi ne! Ka si sam zaslüžim i pridobim, to je zaslüženo moje. Šenka ne potrebüjem.

Milost boža je pa tüdi šenk. Zato si kakši ponosen dečko misli, da ne bo kodivao tüdi za milost ne. O, le stoj: Milost je toti dar boži, ali ti sam si te dar moraš priboriti. Bog ti je dao mogočnost, da se večno zveličaš. Odvisno je pa zdaj od tebe samoga, če se v istini zveličaš, ali ne. „Tisti, ki te je stvoro brezi tebe, te brezi tebe nešče zveličati“ (Sv. Auguštín). Sam si teda moraš priboriti zveličanje. Če neščeš sam, se pač nikdar ne zveličaš. Nišče ti ne more nebes zaslüžiti. Sam se moraš potrüditi. Ravno to je najžmetnejše, samoga sebe krotiti tak, da si očuvam milost božo. Bili so velki vojskovodje, ki so s svojov vojskov premagali moćnejšega neprijatela. Ali samoga sebe neso znali premagati. Nega tak moćnoga dečka, da bi samoga sebe znao i mogeo premagati, da ne bi spadno v greh, če njemi Bog ne bi pomagao. Zato pa nikaj se ne brani milosti bože. Naj ti jo Bog le da, Ti sam pa šče itak moraš napraviti ogromno delo, če ščeš boži dar — milost dobiti.

Ne pij.

Gda pride alkohol v telo, v te nerazumlivi stroj, nastane zastoj v deli: prebava zastane itd., a najbolje občutijo to možgani, gde so stanice najbolje občutljive.

Skem več alkohola pride v telo, tem bole očitne so te motnje. Če pride malo v telo, napadne samo najbolje dostopne i najfinejše celice. Alkohol požre kisik v rdečih krvnih telescih i nadomesti krv z ogljikovim dvokisom. Plüča bi rada vrgla vö te ogljikov dvokis, liki tem menje zmorejo čiščenje, kem več alkohola je v teli. To povzroči želodčno i črevesno obolenje, reumo, sladkorni beteg itd.

Predstavljaj si, kak da bi tvoje telo bilo velikanska tekstilna tovarna (gde tkejo blago), gde delajo jezeri lepo sükno. Naednok se priklati v to tovarno eden pritepenec i začne tam rohneti. Odpre vsakše dveri, zmeša niti, zmeša stroje, povsed napravi velko zmešlingo i nered. Nazadnje ga zato vržejo vö, a drugi den se pa pritepe, pa tretji den i štirti den pa. Te pritepenec de vsakši den hüši. A znaj, ti moj sin, da v toj tovarni tkejo tvoje življenje, celo življenje tvojih potomcov.

Sestra Marija — Cellna.

V otroškom vrtci je bila najlepše dete. Te je bila stara 3 leta. Nasproti vsem je bila prijazna i lübezniva, posebno proti redovnicam. Mela je zlate kondrave vlase, velke, modre öči, iz šterih je sijala plemenitost i bistrournost. Vsakši jo je lübo i se čüto srečnoga, če njoj je mogeo dati kaj.

Germana je bila lepa i vsikdar vesela, pa se je zdelo, da je rojena samo za vživanje vsega dobrega. Ali ne je bila to Boža vola. To nežno dete skoro nastopilo križno pot i je ne stopilo ž nje i tak zaslužilo nemrljivo slavo v raji i na zemli.

Gda je bila štiri leta stara, gda je šla iz šole, se je odišla z drugov decov igrat na pašnik poleg potoka. Vroča je bila i takša šla tüdi v potok. Včasih se njoj je noga zvüžgala i nato se njoj je leva noga tüdi skrčila. Zabadav je celo mesto prosilo sveto njüvo zaščitnico i Brezmadežno v Lurdi. Ne so bili poslühnjani.

Mala je dosta trpela, ali vseedno je bila ešče nadale vesela kak dozdej.

Mallm čtevcom Marijinoga ogracheka.

Marijina cvetka.

V velikom i gostom logi je odprla korono lepa cvetka. Sitotica! Tisto veliko drevje jo je dūšilo, skoro je ne mogeo do nje nieden sunčni žarek i v kratkom bi mogla mreti. Na srečo je poslala velika Gospa svojega vrtnara v log po rože. Vrtnar je opazo lepo cvetko i jo izkopao, pa presado v gosposki vrt. Tam se je lepo razvila i eden den, gda so v gradi meli veselico, so jo vtrgnoli i postavili v hižo, da bi naj s svojim dūhom razveselila goste.

*

V lepoj vesnici „Mondonio“, v severnoj Italiji, je živo mali deček, po imeni Dominik Savio. Ešče kak mali, je bio že v tolažbo svojim starišom. Lübo jih je, jih bogao, nikdar je ne včino nikaj brez njūvoga dovoljenja. Ali bole kak stariše, se je hitro navčo poznati i lūbiti dobroga Boga. Jako mladi je ešče bio, pa je že dobro znao moliti, tak, da je nikdar ne pozabo svojih dnevnih molitvic. Posebno je lūbo i častio tūdi Prečisto Mater Božo. Gda je bio pri prvom sv. obhajili, je skleno: „Smrt prle kak pa greh. Mojiva prijatela bodeta Jezuš i Marija“.

Tak je cvela ta mala cvetka. A tovariši i slabi vzgledi so bili za njo velko drevje, ki jo je dūšilo.

Gotovo je bila Nebeška kralica ona, ki je poslala v pravom časi svojega vrtnara, da bi jo presado v varen ograchek. Te vrtnar je bio sv. Janez Bosko, od šteroga ste že vi mali moji prijatelje gotovo v tom časi dosta čūli. On je odpelao Dominika v veliko mesto Turin, v svoj Oratorij, gde je že meo vno go malih dečkov, štere je včio lūbiti Boga i pošteno živeti. Tū je Dominik nadalūvao svoje sveto življenje. Bio je zgled vsem svojim tovarišom. Jako je lūbo Jezuša v sv. Oltarskom Svestvi; dugo i pobožno se je pripravlaao za sv. obhajilo i z vročim srcem je davao zahvalo lūbomi Jezušu, gda ga je meo v svojem srci.

Jako je častio tūdi Devico Marijo. Pred njenim oltarom je večkrat pobožno molo i zvao svoje tovariše, da bi šli z njim častit lūbo Mater Božo.

Prečista Devica je vidla, da je ta cvetka zrela za nebesa. Zato je naskori zblo, po kratkom betegi mro i njegova lepa dūša splavala k Bogi v naročje.

Mali prijatelčki! V Dominiki Savio mate lepi zgled za vaše življenje. Tūdi vi gotovo lūbite vaše stariše, zato pa njim tūdi skažite vašo lūbezen. Pa kak to napravite? Delajte kak Dominik. Bogajte vaše stariše, bodite pridni! Predvsem pa lūbite dobroga Boga. Molite radi, radi hodite v cerkev k sv. meši i po-

slušajte verenavuk. Če ste že zadosta stari, se pobožno pripravljajte za sv. spoved i sv. obhajijo. Ne pozabite nikdar, da je Devica Marija naša Mati, ki nas lübi i šče, da tüdi mi Njo lü-bimo i častimo. Videli bodete, da te tak srečno živeli, dokeč vas Ona ne pozove k sebi v nebeško kraljestvo.

Pozdravlja Vas vaš prijateo i Jüžne Amerike. A. M. H.

Potovanje na Japonsko v misijone.

(Dnevnik.)

ANTOLIN AVGUŠTIN, sal. misijonar.

Predno sem odpotoval iz domovine na daljni Vzhod, na Japonsko, so me mnogi prosili, da naj jim opišem pot ali pa da naj jim pišem s poti. Vsem ne bi mogel izpolniti želja in prošnje, zato sem sklenil, da bom med potovanjem pisal majhen dnevnik in ga poslal onim, ki so me prosili, naj jim opišem pot. Seveda vse, kar je napisano, je le senca tega, kar sem v v resnici videl in doživel. Posebno proti koncu sem pisal bolj površno, ker sem že bil zmučen od dolge vožnje. Japonske dežele nisem opisoval, ker zato je še čas.

Dragi, ko boste čitali te vrstice, spomnite se v molitvi ubogega misijonarja, da bo njegovo delovanje obrodilo veliko sadu, da bo mogel privedi v Kristusovo ovčarnico mnogo in mnogo poganov.

1. Oktober 1934.

Prišel je že dolgo pričakovani in zaželjeni dan, dan veselja in dan žalosti. Vesela je namreč misel, da se nam bodo kmalu izpolnile naše želje, hrepenenja, mladostne sanje in da bomo kmalu dosegli svoje ideale, svoj cilj. Toda žalostna je misel, da bonio morali zapustiti drage domače, prijatelje in znan-ce in da se bodemo morali posloviti od njih, jih pozdraviti še samo enkrat in potem se bomo morali ločiti. Koliko časa bo trajala naša ločitev? Kdaj se bomo spet videli in kje? To ve le dragi Bog.

Dan odhoda, slovesa, zadnjega pozdrava in ločitve je napolnil s svojim veseljem in s svojo žalostjo.

Teško in žalostno je bilo slovo od dragih domačih, najbolj od ljube mamice. Ali takrat, ko sem se poslavljaj od najdražjih mi src, še nisem vedel zagotovo, če jih bom moral res zapustiti, zato me slovo od njih še ni preveč bolelo. Trdno sem tudi upal, da se še bodemo enkrat videli pred mojim odhodom v misijone.

Danes sem se pa moral posloviti in ločiti od drugih dragih, od čč. gg. predstojnikov in gojencev našega zavoda v Za-

grebu. Še sedaj vidim nekatere gojence, ki mi podajajo roko v slovo s solzami v očeh in mi želijo srečno pot in uspešno delovanje na daljnem Vzhodu. V ušesih pa mi zveni žalostna melodija, ki jo je igral eden izmed gojencev na gosli, preden sem s tovarišem Ozmeccom, ki tudi gre v misijone, zapustil nepozabni zavod.

Zbogom, dragi gojenci! Bodite vedno zdravi, veseli, srečni in Kristus naj bo vedno z vami in v vas, kajti prava sreča je le tam, kjer vlada Kristov mir v dušah. Na svidenje! če ne prej pa v nebesih.

S tovarišem sva se podala na postajo, kamor so naju spremljali: č. g. ravnatelj, J. Tkalec, ki je z nama potoval v Ljubljano, č. g. dr. Brumec, č. g. Št. Šaruga, g. Drgane in vratar Kuzent. Poslovala sva se od dragih gg. predstojnikov, ki jih ne bodeva pozabila nikdar. Zbogom predragi! Spremljajte naju v molitvi, da bo najino delovanje v misijonih obrodilo mnogo sadu.

Pozdravili smo se in vlak nas je odpeljal iz lepega Zagreba. Odprl sem okno in gledal nazaj na nepozabno mesto. Misli so mi uhajale nazaj, preko njiv, travnikov, majhnih, nizkih kočic in visokih palač v Nadškofovski Konvikt, ki ga upravljajo Salezijanci. Pomislil sem na vse, kar sem tam preživel in milo se mi je storilo pri srcu. Vlak je pridrdral čez majhen mostič na Krapini in spomnil sem se Krapinčarov g. Tušeka in drugih. Prepeljali smo se čez Sotlo, ki deli Hrvaško od Slovenije. Še zadnji pozdrav Hrvaški zemlji: Bog naj te čuva vsakega zla!

V Sevnici se nam je pridružil še en nov tovariš — misijonar, namenjen v Venezuelo v Ameriki.

V Ljubljano smo prispeli popoldan okrog dveh. Prtljago smo shranili v garderobi in potem smo se napotili s č. g. ravnateljem v naš zavod na Rahovniku, da bi se poslovili od tamošnjih gg. predstojnikov in še enkrat molili v cerkvi Naše ljube Mamice, Marije Pomočnice kristjanov za srečno pot. Tu se nam je pridružil še četrti tovariš Evstahij Kristanc, določen za Tunis v Afriki.

Zvečer smo že potovali naprej. Na kolodvor sta nas spremljala č. g. ravnatelj J. Tkalec in č. g. S. Pelicon. Ne vem, kako naj se zahvalimo obema gospodoma na toliki vljudnosti in bratski ljubezni! Bog naj jima povrne! Poslovili smo se od njiju in od bele Ljubljane, vlak pa se je ganil, stresel in odrdral proti Rakeku in Postojni.

Do Rakeka je bilo vedno veliko popotnikov v vlaku, največ trgovcev, ki so ali dremali ali se pa kriče pogovarjali v svojih trgovskih zadevah.

Stemnilo se je kmalu in nastala je noč, ki nas je odpeljala iz drage domovine v tujino, proti drugi naši domovini. V Postojni nismo imeli nobenih težav radi potnih listov in prtljage. Ob prehodu čez mejo sem se spomnil, da sem se prav ta dan pred tremi leti vračal iz Italije po štiriletni odsotnosti. Moji tovariši so se začeli vpraševati, kdaj bomo spet videli Ljubljano in Slovenijo, toda odgovoriti ni znal nobeden.

Polagoma je postal naš pogovor veselejši, malo smo se šalili in zabavali na razne načine, končno pa tudi zapeli. Lepa slovenska pesem se je razlegala v tiho noč v tujini, toda na naši zemlji. Proti polnoči smo postali trudni ter eden za drugim zadremali in zaspali.

2. oktober 1934.

Na poti do Turina nismo doživeli nič posebnega. Lahki so nas povsod zelo občudovali, gledali in si namigovali rekoč: „Poglejte Nemce, nemški duhovniki.“ Včasih so nas celo zamenili za protestantske pastore. To pa zato, ker smo imeli kratke suknje in navadne klobuke. V Italiji nosijo duhovniki posebne dolge suknje in okrogle klobuke.

V Turin, kamor smo bili zaenkrat namenjeni, smo dospeli popoldan okrog 4 ure. Takoj smo se napotili v glavni salezijanski zavod, ki ga vsi imenujejo samo Oratorij v Valdoko, kot ga je začel imenovati sv. Janez Bosko. To je bil prvi salezijanski zavod, prvi oratorij ali omladinski dom, ki ga je ustanovil don Bosko. Tu se tudi nahaja bazilika Marije Pomočnice Kristjanov, ki jo je dal sezidati sv. J. Bosko.

Zavod je zelo velik. Vseh prebivalcev je nad 1000. V njem se namreč nahaja Vrhovni Kapitelj Salezijanske Družbe t. j. vrhovni predstojniki; potem okrog 400 dijakov internistov in pravtoliko rokodelcev v notranjih obrtnih šolah; tudi omladinski dom ne manjka, ki ga obiskuje vsak dan nad 1000 dečkov.

V Oratoriju smo našli pet Slovencev-salezijancev naših tovarišev, ki so študirali v Italiji. Od teh bosta dva šla v misijone v Tunis v Afriko, drugi pa ostanejo v Oratoriju kot nadziralci in učitelji za gojence.

Najprej smo se predstavili g. ravnatelju in g. ekonomu ter uredili svoje reči glede prenočišča, potem pa šli s tovariši v baziliko Marije Pomočnice, da bi pozdravili našo nebeško Zaščitnico in Priprošnjico.

Na koliko čudežev nas je spominjalo to Marijino svetišče! Kdor je čital življenjepisa sv. J. Boska, ve, da je svetnik začel zidati svetišče, ko je imel le 20 par v denarnici. Zaupal je v Njo, ki je Posrednica vseh milosti, ki je Deljiteljica vseh dobrot, in ni se varal. Marija mu je pomagala, da ji je dovršil krasen

dom, krasno svetišče. V tej cerkvi se sedaj nahajajo tudi povečani ostanki sv. Janeza Boska, našega ustanovitelja in očeta. Pri Mariji Pomočnici kristjanov in pri sv. J. Bosku smo se spomnili v molitvi vseh svojih dragih domačih, gg. predstojnikov, prijateljev in znancev. Prosili smo Ju naj blagoslovita vse naše dobrotnike, nam pa naj izprosita vztrajnost v težkem in vzvišenem misijonskem poklicu.

Pozneje smo si s tovariši pripovedovali razne novice in zanimivosti. Tudi zapeli smo marsikatero slovensko in hrvaško pesem. Kako lepo done domače pesmi v tujini, vedo samo oni, ki so to že poskusili. Po večerji pa smo se vlegli takoj k počitku, ker smo bili utrujeni od dvodnevne potovanja.

(Dale.)

Sveta ura.

Jezus je že svoji učenki, sv. Marjeti Mariji, razodel željo, naj bi vsak četrtek od 11. do polnoči opravljala sveto uro, to je, naj bi mu posvetila uro molitve, ljubezni, sprave in zadostovanja. Naj bi ga v tem času tolažila za bol, ki jo je občutil, ko so ga učenci zapustili ter za žalost in smrtni boj na Oljski gori. Naročil je, naj moli za spreobrnjenje grešnikov in nevernikov. Naj roti Gospoda, da ves svet pritegne na svoje božje Srce.

Svetnica je to naročilo zvesto izpolnjevala in Gospod, ki se v velikodušnosti ne da prekositi, jo je nagradil z neštetimi milostmi.

Zgledu sv. Marjete Marije so se pozneje odzvale premnoge bogoljubne duše.

1829. je p. Debrosse D. J. v Paray-le-Monial-u ustanovil posebno bratovščino, katere člani se po želji božjega Srca zavežejo, da bodo v noči od četrтка na petek od 11. do polnoči opravljali sv. uro.

Papež Pij VIII. je članom te bratovščine podelil popolni odpustek.

Pij IX. je navedeni odpustek naklonil tudi članom apostolstva molitve, ki opravljajo sv. uro v četrtek od solnčnega zahoda do solnčnega vzhoda v petek.

Leon XIII. je članom apostolstva molitve dovolil, da smejo to pobožnost opravljati skupno in javno in ob katerikoli uri tudi čez dan. Vajo sv. ure je tudi obdaril s popolnim odpustkom.

Za popolni odpustek je treba, da že navedenemu namenu posvetimo eno uro molitve. Sv. uro lahko opravimo v cerkvi ali doma v sobi. Pri tem lahko klečimo, stojimo, sedimo. To je postransko. Sv. uro lahko različno uporabimo. N. pr. najprej čitamo poglavje o Kristusovem trpljenju. Nato o tem premišljujemo. Molimo križev pot, ali žalostni del rožnega venca, ali druge molitve. Primerno in priporočljivo pa je, da se pečamo s trpljenjem Gospodovim, posebno z Njegovo bridkostjo na Oljski gori.

Pobožnost svete ure je našla po širnem svetu razveseljiv odmev. V Nemčiji in Avstriji se udeležuje približno 70.000 oseb.*

Ko tisoči sladko spe in tisoči strežejo svojim strastem, se pobožne duše zbirajo krog Kristusa Kralja, da ga ljubeče tolažijo in prosijo odpuščanja za pregrehe noči. Največji zločini se navadno vrše ponoči. Greh sovraži luč, Kdo prešteje grehe pijančevanja, nečistosti, umorov, tatvin? Kolikim skrunitvam je izpostavljeno Najsvetejše? Zločinska roka se bogoskrunsko spozabi celo nad svetimi hostijami. Kdo naj za vse to zadostuje, če ne čredica Jezusovih najdražjih prijateljev v svetu in samostanih?

Koliko nočnih ur v letu je posvečenih grehu? Nebrojna množica drvi v gledališča, po zabavah, na ples . . . In mi? Ali ne bi našli vsaj urico na mesec, da jo posvetimo božjemu Srcu? Pomislimo, kolikrat je Jezus v svojem zemskem življenju cele noči za nas prečul in molil. —

Med gorečimi apostoli, ki pobožnost sv. ure zelo širijo in pospešujejo, zavzema gotovo prvo mesto preč. g. p. Mateo Crawley-Boevey duhovnik iz družbe presvetih Src. (SS. CC. Picpus imenovanih.)

P. Matea so l. 1907 predstojniki poslali iz Amerike v Evropo. Težko bolan je šel v Paray le Monial, kraj prikazovanja presv. Srca Jezusovega Marjeti Alakok. Ne zato, da bi si tam izprosil milost ozdravljenja, marveč milost, da bi presv. Srce mogel bolj in bolj ljubiti in sveto umreti. Ko je v kapelici prikazovanja pokleknil in opravil svojo pobožnost, je začutil v sebi močen sunek. — Trenutno je ozdravel. Svojih tedanjih občutkov ne more izraziti. Lahko si mislimo, da je bil od ljubezni ves prešinjen. Ko je zvečer opravljaj pobožnost svete ure in se ves poglobil v Ljubezen, mu je presv. Srce Jezusovo poverilo poslanstvo, naj Mu — pridobi ves svet, — naj snubi družino za družino. Hkrati mu je Zveličar razgrnil načrt ustoličenja, to je posvetitve družin, ki se danes po vsej zemlji uveljavlja.

*) V Zagrebu jo brati Hrvati opravljajo javno v dveh cerkvah.

P. Mateo je šel v Rim in od sv. Očeta Pija X. prejel dovoljenje, da sme svoje apostolstvo pričeti. Odtlej potuje po širnem svetu, oznanja Evangelij ljubezni in božjemu Srcu pridobiva tisoče družin. Nenavadni dogodki in čudovita spreobrnjenja izpričujejo vsepovsod, da nosi njegovo poslanstvo nebeški pečat. Začetkom je p. Mateo deloval le za ustoličenje presv. Srca Jezusovega v družinah. Zdaj je šel korak dalje in navdušuje za pobožnost sv. ure. Poslušajmo: „Mnogo je dobrih, ki bi sv. uro radi opravljali v cerkvi, pred Najsvetejšim, pa z zdravstvenih ozirov ne morejo. Ali ne bi mogli sv. ure opravljati doma? To bi bile žive nočne svetilke. Priznam sicer, da vselej ni lahko, a težave niso nepremostljive. Kolikrat gredo družine, ko imajo goste, družabne večere ali bolnike, zelo pozno k počitku? To je samo po sebi umevno, ne da bi se čudili. Ali pozabljenemu, zapuščenemu, umirajočemu Jezusu ne bi mogli darovati vsaj eno nočno urico na mesec? — Prav gotovo se bodo našla velikuđušna srca, ki ta predlog izvedejo. Če duh teme izrablja noči in tako lahko najde slabotna srca in odprta vrata, — ali naj Jezus od svojih zaupnih prijateljev ne sme pričakovati tudi izrednega zadostovanja? Priznati moram, da nisem v Gospodovem imenu nikoli zaman beračil. Vselej sem Zanj prejel obilen milodar ljubezni. V njegovem imenu trkam. Trkam na duri, ki so zaznamovana z Jagnjetovo Krvjo in Marijinim imenom. Koliko čudežev bo sledilo . . . Koliko Lazarjev vstane od mrtvih . . . Koliko slepih in hromih duš ozdravi . . . Koliko zakladov milosti in zveličanja bo zagojovljenih družinam, v blaženem trenutku, ko z umirajočim Jezusovim Srcem sklenejo pogodbo ljubezni . . .“

Pridružimo se častni četi Jezusovih prijateljev in tolažilnih angelov!

Krščanska vojska za rešitev naša mladine.

Približavle se drugi vsedrjavni evharistični kongres v Ljubljani, šteroga glavni namen je ravno mladino pridobiti za Jezusa v Oltarskom Svestvi. Naj kongres te svoj namen dosegne, prosimo vso našo mladino, malo i velko, gingavo i odraščeno, naj:

1. Vsako soboto zmoli na čast Deteti Marijiki edno Zdravo Marijo i
2. naj se v te namen prečisti pri vüzemskoj spovedi;
3. pa, naj se vsaki den do prišestnoga Marijinoga ogräčka ednok zataji v guči, ka ne pove nikaj, ka bi rad povedao i ne bi bilo Bogi na čast.

Pozdrav beltinske mladine

ob priliki 60 letnice velikoga jubilaranta, velečastitega g. JOŽEFA KLEKLA, vpok. plebanoša v Črensovcu.

Jim vdana podpisana beltinska mladina, njüvi vdani sinovje in hčere, naročitelje i naročiteljice njihovoga mladinskoga lista „M. Ogračeka“ in vsi prijatelje njihovi mišlenj, želejo in pošilajo pred našega Vsemogočnega in milosti punoga Boga Očö, ki sv. Dühom i z Evharističnim Kristušom pa njegovov nevtepeno poprijetov Materjov vred vlada vekivečnost sledeči pozdrav:

1874. oktobra 13. so zaglednoli svetlost sveta in svojo ljubeno domačo zemlo, ki so jo šče poznej prav spoznalj, Vodnik slovenske mladine, velki sin naše krajine, zdaj kak 60 letni jubilarant, vpokojeni sebeščanski plebanoš. Leta 1897. so bili posvečeni za slugo Jezušovoga, a 1905. leta so bili odebrani za plebanoša pri fari Sv. Sebeščana, gde so 1910. leta naglo zbeležali i nato istoga leta šli v pokoj. S pomočjov svoji prijatelöw so izdali „Marijin List“ a 1932. leta pa mladinski list, šteroga je nujno potrebüvala naša mladina „Marijikin Ograček“.

Želemo Vam zato, da bi rešili nas mladino in s svojimi gorečimi molitvami pošilamo naše prošnje k Bogi. Posebno pa prosimo, da bi se dočakali zdravi in veseli 70-letnice in v tom mučnom trüdapunom življenji Vam naj pomaga Evharistično Telo Kristušovo, v šterom je živi Kristuš. Njegova Nevtepenopoprijeta Mati Marija, tüdi naša Mati, Kralica zemle, nebe i purgatoriuma naj Vas z materinskov lübezniöw navdihavle in Vam da neskončno moč proti vsakomi Sovražniki Kristušove svete vere. Nepozableno ostane Vaše ime med nami na vse veke i v zlatoj knigi bo z zlatimi črkami zapisano, a ž njim vred pa vsa Vaša dobra dela. Euharistični Kristuš je Vaša moč, On naš brat i vsega človečanstva Zveličiteo. Euharistični Kristuš s svojim najsv. Srcom pazi s smilenostjov na našega vlč. jubilaranta!

Beltinci, 1934. XII. 2.

Jerebic Jožef, širiteo M. Ogračeka.

Filip Jožef 169	Ros Franc 154	Horvat Julika 5	Kolar Anton 183
Ros Štefan 154	Koter Micka 5	Mesarič Franc 185	Zver Franc 144
Olaj Micika 53	Škafar Jožef 191	Glavač Franc 157	Cigan Aga 201
Smej Jožef 184	Smodiš Trezika 155	Smej Kata 184	Šaruga' Janoš 202
Smodiš Micika 155	Jerebic Roza 21	Šaruga Franc 202	Balažic Katica 203
	Cigan Franc 201		Balažic Anika 203

— Bog ti povrni to lübezen, draga mladina. — Vrednik.

Pišemo si.

Dragi stric! Najprle Vas dam lepo pozdraviti pa molim za vas pa Vam želem lübo zdravje rešila sam vganke februarskega snopiča. Glasijo se etak: 1. Šteri grehi se odpüstijo po odpüstakaj? Po odpüstakaj se odpüstijo vse časne kazni za grehe, šteri so že odpüščeni! 2. Zakaj so se hüdi dühovje rešili pekla? In gda se rešijo pogüblene düše pekla? Hüdi dühovje se nikdar neso rešili pekla i se ga ne rešijo. In pogüblene düše se tüdi nikdar ne rešijo pekla. (Pekeo z sebov nosijo, čeravno na zemlo pridejo. Vrednik). 3. K pomeni ete cerkveni napis: „Zuš- ma i vsak je rad tü Je ga naj?“ Pomeni: Jezuš je tü, naj ga ima vsak rad. Prisrčno Vas pozdravlja

Jerebic Rozika v Beltincih.

— Dobro si rešila, knigo pošlem k širiteli za tebe. Hvala na molitvi i pozdrave. — Stric.

H godi vüč. g. Jožefa Klekta, za Jožefovo, kda 60 — tič obhajajo svoj god! Prihaja k nam vesela pomlad, i ž njov svetek sv. Jožefa, patrona slovenske mladine, patrona našega Vrednika, šteri se zdaj 60-krat včakajo svojega goda. Že 60-krat prosí v nebesaj sv. Jožef za Vas Boga in ž njim tüdi mi zdaj da bi Vas On dugo živo zdravoga i veseloga, da bi nam šče dugo mogli vreüvati „M. O.“ Bodite pozdravljeni! Gda lani pa bö prešteti na zemli zadnji den i vöra življenja, naj Vas ne zapüsti Naša Mati Marija s sv. Jožefom in naj Vas pelata k našemi Bogi, šteromi slüžite tü na zemli, i če ravno bodete vmrli, vaš düh naj žive med nami i nam pomaga. Zapomnite si, Vaše ime ne bo pozablena med nami, mi bomo kak pravi Vaši sinovje za Vas molili, tak dugo, dokeč ne pridemo vsi vküper, z Vami gori v nebesaj. Vaš patron sv. Jožef prosí za nas vse! Najsvetejše Srce Jezušova naj ohrani našega godóvnjaka. Bog Vas živi! „Vam predragi godovnjak za dar poklonimo, lübezen vročo naši mladi src do Vas!“

Jerebic Jožef, širiteo M. O., Beltinci 61.

— Vse ka želeš meni, želem tüdi tebi i vsoj mladini. — Stric.

Hvaljen bojdí Jezuš Kristuš.

Dragi stric! Tüdi jaz se Vam oglasim z etimi rečmi hvaljen bojdí Jezuš Kristuš. Tüdi jaz sem si naročilo M. Ograček. V njem je jako lepo čtenje. Žalibog v Turnišči nega dosta naročnikov. Zdaj se že bliža vaš god, želejn Vam mnogo let zdravja od Marije Device, od Jezüša Kristüša, pa od vsej svecov in svetnic. Prosim Vas, molite za vse kristjane. Jaz bom pa tüdi molila za Vas. Iz srca Vas pozdravljam

Joha Marija, Turnišče 58.

— Draga Maričika! Bog Ti povrni veliko za lübezen, štera sija z tvojih kratkih vrstic! Moje molitve se zdigavajo za vse kak prosí, posebno za vas male, da Jezüša ne zgübite. Prav maš, tórnjanska mladina ne hodí v Marijikin Ograček. Ne vem, v kakšega hodí. No pa se vüpamo, da bo tüdi ona prišla. — Stric.

Hvalem bodí Jezuš Kristuš.

Dragi stric! Kak nova Vaša naročnica, pozdravljam Vas vu imeni Jezüša ino Marije ino Vam želem vnogo božega blagoslova na Vašo trüdapuno življenjsko pot in da nam morete še vnogo let pošlati Vaše liste, po šteri nas na vse dobro i lepo včite. Naj Vam dobra mamika Marija izprosi od Jezüša, da z nami vred pridete v sveto nebo vživat večno plačilo. Želem Vam dodro zdravje na düši i tebi pa prosim molite za vse nas, da bodemo

čisti i zdravi tudi mi na duši i teli i da bodeta se Jezuš i Marija veselila nas. Vdana Vam v Kristuši

Škaper Terezija, Čepinci 102.

Draga Trezika! Lepa je tvoja žela, tak lepa naj bo vsikdar tudi tvoja duša. — Stric.

Dragi stric! Najprle vas pozdravljam in vam želem, da bi bili zdravi i veseli i da bi se dugo pisali tak lepo, kak zdaj, v M. Ogračeki. Tudi vam želem, da ko de vas bo črna mati zemla pokrila, da pridete v sv. nebo, kje vam Bog poplača vaše trude, da mladino vzgajete, da bi se ne pogubila.

Baligač Tilka, Lipovci 95

— Isto lepo nebo želem tebi, draga Tilika. Ostani vrla. — Stric.

Hvaljen bojdi Jezuš Kristuš.

Dragi stric! Dobila sam M. Ograček i lepo se Vam zahvalim, pa vam pa pošlem rešitev vganke. Samo to vas prosim, ka drugoč malo brže pošlite nagrado, ka notesov sam še ne dobila, či bar že davno sam vam poslala rešitev. To vas prosim, dragi Stric, če je mogoče mi poslati naslov, kje bi lahko dobila plemenske zavce za kupiti in to samo velike pasme, ka me svak obečao, ka mi napravi za njih hlevček, samo zavce ne moremo najti. Prosila bi jih 2 mesece stare, Bog Vam daj še dugo živeti i z veseljem trpeti, da bodete mogli nam še duga leta pošilati Vaše liste. I Marija naj Vam izprosi od Jezuš a to, da dobite večno plačilo v lepoj nebi. Želem Vam dobro zdravje na duši i teli. Prosim Vas, dragi Stric, da tudi Vi molite za mojo siroto betežno mamico, da nam jo dragi Jezuš ozdravi i pusti nam jo živeti v dobrom zdravji še vnogo leta. V Kristuši vdana

Bibel Adelka, Čepinci.

Draga Adelka! Stric so bili betežni, zato so ne mogli notesa poslati. Zdaj ga dobiš. Za mamó sam opravo sv. mešo. Zavce dobiš, samo se zglati pri vašem g. učitelji. Če jih ne bi, mi piši, pa ti je poskrbim. — Stric.

Rešitev vganke.

Rešitev vganke 2. snopiča se etak glasi:

1. Po odpústkaj se nieden greh ne odpústi, nego samo kazni, kaštige za že odpúščene grehe, štere bi mogli ali na tom sveti ali na drugom v očilišči, purgatoriumi prestati.

2. Hüdi dühovje, gda so se v človeče telo spravili, so svoje večno trpljenje s sebov prinesli. Ne so se zato rešili pekla i se ga niedna duša nikdar ne reši.

3. Jezuš je tu doma, vsak' naj ga rad ima.

Rešila je vse tri vganke i si knjigo zastühžila samo Jerebic Rózika iz Beltinec.

Nove vganke.

1. *Belov nedelov se dokonča zvünredno „sveto leto“.* Zakaj smo obhajali to zvünredno sveto leto i zakaj je zovemo za „sveto“?

2. *Štera nedela je „Bela“ i zakaj se tak imenuje?*

Ki vgonijo, dobijo peresnik z perom. Vgoniti se mora do 15. aprila.

Pošta.

Tri M. Ogračke ste dobili, vsaki naročnik naj plača en dinar naročnine. Širitelje, poberite jo.